D·N
22/2 1951

Politik och handel i öst och väst

I krig är den ekonomiska blockaden ett huvudvapen. Även det kalla kriget måste leda till liknande åtgärder. USA har, det måste alla erkänna, visat stor obenägenhet att genom åtgärder, erinrande om blockader under krig, begränsa handeln mellan motståndarna i öster och de stater som är neutrala eller i varje fall mindre aktivt engagerade i det kalla kriget. Sverige har, exempelvis, kunnat erhålla en Marshallhjälp på många tiotal miljoner samtidigt som vi enligt 1946 års kreditavtal sänder varor — som i viss omfattning är direkt värdefulla från militär synpunkt — till Ryssland; England har till Tjeckoslovakien kunnat sända maskiner som USA vägrar att exportera till detta land. Den amerikanska statsledningen har till länder utanför östzonen i stort sett exporterat vad som begärts utan hänsyn till dessa länders handelsförbindelser österut.

Inte heller nu kan man tala om påtryckningar eller hotelser från amerikansk sida. Men en förändring i inställningen, som successivt framträtt under de senaste åren, har fått mera bestämda drag. Det väsentliga motivet för denna ändring är att den ökade upprustningen medfört en knapphet på viktiga råvaror. USA anser ett slags ransonering nödvändig; man vill också förebygga att den amerikanska exporten indirekt blir en export till östblocket. Det är därför förhandlingar om "frågor rörande fördelningen av strategiskt viktig materiel" — som det heter i den amerikanska ambassadens kommuniké — befunnits erforderliga.

Sveriges handel med östblocket är relativt liten; ungefär en tolftedel av vår export gick januari—november 1950 dit, ungefär en fjortondel av vår import kom därifrån. Till väsentlig del kan denna handel anses livsviktig; vi behöver de polska kolen (151 miljoner kronor under den angivna tiden) och måste i utbyte huvudsakligen lämna maskiner. Handeln med Ryssland är den svagaste punkten. Enligt kreditavtalet — som länge ansetts skandalöst, men år för år ter sig alltmera vanvettigt — skall vi till Ryssland leverera för omkring 50 miljoner (enligt uppgifter vid årsskiftet), och härav kommer på åren 1951 och 1952 över 270 miljoner, till större delen maskiner och dylikt av uppenbart, om också i regel indirekt militärt värde. Belastningen är, ekonomiskt och politiskt, så mycket värre som för dessa leveranser behövliga råvaror och maskiner till en del måst inköpas i USA. Att den amerikanska regeringen måste finna denna ordning stötande är sannerligen inte förvånande. Men å andra sidan är klart att den svenska staten nu, då kreditavtalet om drygt ett halvår är till ända, knappast kan företa någonting av betydelse; det är omöjligt att dra in de redan givna eller utlovade krediterna till svenska företag för export till Ryssland. Dumheten är gjord; den kan inte göras ogjord — från inrikespolitisk synpunkt kan blott än en gång betonas det oerhörda i att något försök till revision av avtalet inte skett och att krediten stigit med hundratals miljoner sedan regeringen före valen 1948 försäkrade att den inte längre kunde tänkas stiga.

Ryssavtalet är en av svagheterna i den svenska positionen. Den andra är vår utrikespolitik. Det lär vara obestridligt att just i en situation som den nu föreliggande blir den totalt omotiverade nedläggningen av vår röst i Kinafrågan ett minus, ett påtagligt om än icke påtalat eller erkänt minus, vid förhandlingarna. Och ryssavtalet och den nedlagda rösten är i grunden uttryck för samma totala felbedömning av läget. Man har irriterat västern utan att vinna något i öster. Helt bortsett från de moraliska synpunkter som utrikesledningen tror sig vara överlägsen har den svenska politiken varit en djupt misslyckad politik.

Å andra sidan bör det betonas att USA icke har skäl att förhindra export till Sverige av materiel som är nödvändig för den svenska beredskapen. Det svenska försvaret utgör, vare sig det erkänns eller inte, en del av västerns försvar, ty det kan aldrig användas till stöd åt västerns fiender — våra egna fiender. Den något modererade tredje ståndpunkt som stundom skymtar hos våra socialdemokratiska ledare är trots allt ett slags naivt camouflage; de vet var de hör hemma, och det måste också västerns demokratier veta.

Utrikesledningens information

Den svenska utrikesledningen har en märklig förmåga att kombinera olyckliga uttalanden i stort med valhänthet i formella detaljer — vi bortser vid denna karaktäristik helt från själva den förda politikens tvivelaktighet. Nu senast har man slagit ett nytt rekord i fråga om vilseledande dementier och kontradementier. Tisdagen kl. 11.50 förklaras genom Tidningarnas telegrambyrå att uppgifterna om en amerikansk "verbalnot" är felaktiga, kl. 14.10 meddelas att USA inte gjort någon "framställning" till Sverige, kl. 19.15 — sedan amerikanska ambassaden lämnat en kommuniké — fick man reda på att departementet mottagit "material till belysning av" frågan om exportkontroll. I första ögonblicket kan man här tro sig stå inför ett av de beryktade skämt genom vilka hr Undén markerar sin brist på humor. Men så är inte fallet. Hr Undén vet, gammal statsman som han är, skillnaderna mellan verbalnot, framställning och material för information, och han använder kunskapen till den svenska allmänhetens förvillande — så länge det går. Aftontidningen har med aktningsvärd självständighet sagt det väsentliga: dementin är "ett exempel på sådan 'informationsverksamhet' som helst bör inställas, om man vill ha kvar något förtroende för sanningshalten i sina meddelanden ... UD bör inte klaga om intresserade människor, då de får del av en kommuniké från UD, undrar vad som däri är reell sanning och vad som är försök att dölja denna". Alldeles samma teknik har använts vid en rad tidigare tillfällen, senast då det gällde den amerikanska framställningen om åtgärder mot Kina.

Utrikesministerns informationssträvanden påminner om hans dementier. För ett par år sedan avskaffades de regelbundna presskonferenserna: de demokratiska tidningarna ville inte ha kommunister med, och utrikesministern vägrade, om inte kommunister fick vara med. Småningom har informationen tagit den formen att utrikesministern söker påverka någorlunda välsinnade tidningsmän i mindre grupper. I stället för de allmänna möten då åtminstone förutsättningar fanns för att få allsidig upplysning genom frågor inför en större krets har hr Undén alltså övergått till den gamla ökända metoden att vinna gehör genom personliga hänvändelser. Vår utrikesminister finner ständigt nya möjligheter att förevisa sin oskicklighet.

PRESSGRANNAR

Skall fackföreningsrörelsen behålla sin slagkraft i stort, måste det hållas ordning och reda inom organisationerna, stadgar efterlevas och i laga ordning fattade beslut lända till efterrättelse. Annars hamnar man i rena kaos, anmärker Morgon-Tidningen (s) i en kommentar till stuveriavtalet:

För övrigt bör kommunisterna tala tyst om dessa ting. Hade de fronderande hamnarbetarna tillhört transportarbetarförbundet i Ryssland eller någon av dess vasallstater och handlat på samma sätt, hade deras väg gått direkt till fängelser eller arbetsläger. Här hemma blir det av allt att döma icke ens fråga om några böter.

Konflikten vid hamnarna har för allmänheten uppenbarat vissa missförhållanden, framför allt på det sanitära området, som är rådande på detta arbetsfält. Det borde nu vara angeläget för alla parter att inte sätta sig ner med armarna i kors och låta allt fortgå i den gamla ordningen till nästa avtalsrörelse.

Skulle stuveriföretagen icke kunna förmås att göra sitt yttersta i detta hänseende, blir följden att frågan om kommunalisering av verksamheten gör sig alltmer påmind, heter det till sist. Svenska Dagbladet (h) bestrider att det har funnits några rimliga motiv för Göteborgsstrejken och menar att allting är ganska gott även inom förlikningsväsendet:

Morgon-Tidningen (s) klagar över att denna episod blottat "vårt förliknings- och förhandlingsväsens bristfällighet", vilket genom fackföreningsrörelsens snabba tillväxt gjort lokaler, antalet förlikningsmän och förhandlingsattribut alltför fåtaliga. Det må ha haft sin giltighet under detta årsskifte, då efter lönestopp och prisstegringar förhandlingsproceduren utsatts för en abnorm påfrestning. Men förlikningsväsendet bör näppeligen för framtiden överdimensioneras med hänsyn till ett undantagstillstånd.

Här står påstående mot påstående. En närmare redogörelse från regeringens sida — styrkt med vittnesmål även från arbetsgivarna, fackförbunden och tjänstemannarörelsen — skulle göra det möjligt att komma till bestämda slutsatser.

Många är bekymrade till billigt pris och för att själva komma undan, säger oavhängiga tidningen Information, närmast med adress till det radikala partiets ledare, som nyss talade om "en stigende ængstelse overfor Amerikas dominerende magt og indflydelse i verdenspolitiken og indenfor FN":

Han sagde, at han ikke glemte, hvad Vestens demokratier skyldte det store, frie amerikanske folk, eller at vi danske skyldte det vort liv og vor tilværelse, men at vi i Danmark ogsaa mener, at det er vor pligt at sige det ligeud, naar vi mener, at Amerika begaar fejl. Dette var jo gode ord. Vi tror ogsaa, at Jørgen Jørgensen har ret i, at mange danske er parat til at skrive under paa hans ord. Vi vilde gerne have hørt disse ord fra en anden politiker end Jørgen Jørgensen. De vilde i saa fald have haft mere vægt. De vilde ogsaa have haft mere vægt, hvis de var udtalt af en Jørgen Jørgensen, der for to aar siden havde fulgt sin oprindelige tilskyndelse og var gaaet ind for fælles ansvar og solidaritet overfor freden og sikkerheden i stedet for at bøje af overfor den doktrinære fløj af sit parti. Han repræsenterer den tradition i Danmark, der tror, man har lov til at modtage uden at give, som finder det rimeligt at klage uden at erkende sit eget medansvar for klagens anledning. Han kan pege paa fejl og usikre udsigter, paa risiko og forsømmelser og forkerte dispositioner. Og han kan have ret i mange enkelte tilfælde. Men han og hans parti har ingen anden farbar vej at anvise, naar det gælder de afgørende spørgsmaal om vor sikkerhed og vor selvstændighed, saaledes som det senest blev grundigt afsløret under rigsdagens udenrigspolitiske debat.

Baade De Forenede Nationer og den nordatlantiske pagt er naturligvis kun rammer om en politik, hvis rigtighed og fremgang er afhængig af det indhold, den faar, og af de midler, med hvilke den gennemføres. Her er der til stadighed brug for baade vilje og vaagenhed:

Hvis Jørgen Jørgensen og hans folk havde anerkendt selve grundlaget for en fredens politik — den, der ikke kan være gratis — vilde de kunne være blevet nyttige hjælpere i arbejdet paa at give rammen det rigtige indhold og paa at føre denne politik igennem paa den rigtige maade. Nu staar de med tomme hænder og uden svar, naar de store spørgsmaal stilles dem. Deres jammen gaar hen over virkeligheden og kan ikke faa andet resultat, end maaske at vinde tilslutning hos folk, for hvem det synes tilstrækkeligt at jamre med. Alt imens djævlen ler.

FAMILJEBOKENS FÖRFALL

BLAND SVENSKA encyklopedier intar Nordisk familjeboks andra upplaga en särställning. Utgivningen tog lång tid — mellan första delen och sista supplementbandet är det 22 år —, men resultatet blev en översikt av olika kunskapsområden som mer än väl kan jämföras med de yppersta utländska verken av samma slag. En viss sirlig omständlighet är karaktäristisk och kanske också tidstypisk; man tycker sig se en samling äldre herrar i bonjour som välvilligt delar med sig av sitt rika vetande. Tredje upplagan kan knappast sägas nå upp till den föregåendes nivå, vilket väl delvis beror på att den nödvändiga moderniseringen inte bedrevs med tillräcklig energi. Mycket är dock omskrivet eller helt nyskrivet, och i stort sett är även denna upplaga ett gediget verk i nivå med sin egen tid.

För några år sedan inköpte det företag som utger Svensk uppslagsbok också Nordisk familjebok, som det troddes för att lägga ned verket. Så har emellertid inte skett, utan i dagarna har första bandet utkommit av *Nordisk familjebok, fjärde, väsentligt omarbetade och koncentrerade upplagan* (Förlagshuset Norden, Malmö), vilken skall omfatta 20 band à 25 kr. per band. I reklamen framhålles att bandpriset är detsamma som före kriget; det bör då erinras om att tredje upplagan innehöll omkring 1.300 spalter per band mot 950 i den nya upplagan. Men viktigare är skillnaden i kvalitet.

Det är genast tydligt att Nordisk familjebok i sitt nuvarande skick inte är tänkt som något mera kvalificerat uppslagsverk. Det framgår av själva uppläggningen. Sammanfattningsvis kan sägas att texten huvudsakligen är hämtad ur Nordisk familjeboks tredje upplaga (för händelser efter 1920 ur Svensk uppslagsboks andra upplaga), medan illustrationerna i regel kommer från Svensk uppslagsbok. Hela verket är insvept i en besynnerlig anonymitet. Det finns varken huvudredaktör eller avdelningsredaktörer, utan i stället heter det något svävande att arbetet utges "under redaktion" av ett antal lärda herrar med kända namn, vilkas insats dock är omöjlig att identifiera och knappast torde vara särskilt betydande. Vidare namnges en redaktionssekreterare, som av allt att döma haft mycket fria händer och mycket ont om tid.

Med hänsyn till de krav man sedan gammalt är van att ställa på Nordisk familjebok synes en så förkortad upplaga som den nu föreliggande i och för sig rätt diskutabel. Men om en sådan koncentration skall ske måste den drivas systematiskt, så att man får ett nytt, homogent verk. Det visar sig emellertid att de som haft hand om saken gått en annan väg. Vad som nu föreligger kan snarast betecknas som en nödtorftig komplettering av den gamla artikelstocken i nedskuret skick. Resultatet har blivit en disharmoni mellan gammalt och nytt som är särskilt märkbar på det biografiska området.

I artikeln om en sådan historiker som Ingvar Andersson sägs t. ex. ingenting om innebörden av hans banbrytande biografi över Erik XIV; i den "ärvda" artikeln om den 1881 bortgångne A. G. Ahlqvist underrättas man däremot noga om hans bidrag till frågan om Erik XIV:s död. I artiklarna om de gamla lantmannapartisterna Hans och Ola Andersson redogörs bl. a. för deras insatser i försvarsfrågan, men om landshövding Elon Andersson får man inte veta att han f. n. är en av riksdagens främsta försvarsexperter. Några sakfel i Anderssonartiklarna vittnar om klen kontroll: statsrådet Sven Andersson fungerar inte längre som socialdemokratisk partisekreterare (det gör Sven Aspling, som inte finns med), landshövding Gustaf Andersson är inte längre ledamot av andra kammaren; bibliotekarien Ebon Andersson är inte längre ledamot av andra, utan av första kammaren. Om Sven Andersson får man f. ö. endast veta att han sedan 1948 är "statsråd"; det borde givetvis stå att han är konsultativt statsråd. Ett par Anderssöner skulle nog ha kunnat undvaras, däremot saknar man löparstjärnan och världsrekordhållaren Arne Andersson.

Alltför ofta är de nytillkomna artiklarna av den katalogmässiga typen utan varje karaktäristik; det gäller t. ex. biografierna över en rad yngre författare. Däremot släpas boktitlar i regel med på ett slentrianmässigt sätt; i artikeln om Karl Asplund radas upp inte mindre än 18 stycken; det hade varit bättre med tredjedelen så många och en kort värdering. Att åtskilligt går på gammal slentrian märks av att det finns uppslagsord på en sådan sak som den nu totalt bortglömda operan "Alphyddan" (medtagen i 2:a upplagan) men däremot inte på "Ariadne på Naxos" (saknas i 2:a upplagan). En bagatell, men en avslöjande sådan.

Inte heller har de senaste årens utländska händelser bevakats med någon större noggrannhet. Konrad Adenauer avfärdas på några rader, där det meddelas att han blev borgmästare i Köln 1917, men inte att han avskedades 1933; vidare saknas upplysningar om hans politiska linje som förbundskansler. Biografin över nazistledaren Amann slutar med att han 1933 blev president i rikspresskammaren; sitt hittillsvarande slut har den fått med att Amann 1949 dömdes till 10 års fängelse. Artikeln om American Federation of Labor slutar med att gruvarbetarledaren Lewis säges ha återinträtt i AFL. Uppgiften återfinnes i Svensk uppslagsbok; sedan artikeln där skrevs har emellertid Lewis och hans gruvarbetare 1947 med dunder och brak brutit sig ut ur AFL. I detta sammanhang kan påpekas att om den numera skäligen intresselösa amerikanska arbetarsammanslutningen "Arbetets riddare" skall vara med, bör det stå att den 1917 upphörde att existera.

I några fall har gamla uppsatser ramponerats, det gäller t. ex. artikeln Arkiv. Man får inte ens veta var de svenska landsarkiven är belägna och vilka län de betjänar. Artiklarna om svenska tidningar (Aftonbladet, Aftontidningen, Arbetet) saknar upplagesiffror och är ytterst torftiga. De kunde ha utvidgats på bekostnad av t. ex. Allgemeine Zeitung, veckotidning i München 1798—1914, som nu beståts sex onödiga rader. Redigeringen företer åtskilliga brister. I artikeln Afrika bygger texten på gamla Nordisk familjebok, medan kartan kommer från Svensk uppslagsbok, vilket medfört att samma namn i flera fall stavas olika på kartan och i texten. Vid artikeln Appendix står en bild av blindtarmen och dess appendix, som på detta ställe är fullständigt meningslös; bilden hör till artikeln Blindtarm eller Blindtarmsinflammation.

Med ovanstående är inte sagt att Nordisk familjeboks fjärde upplaga skulle vara ett direkt dåligt uppslagsverk. Åtskilliga nyskrivna artiklar är i varje fall acceptabla. Vidare är det alltid så mycket i en encyklopedi som är relativt "tidlöst" och som i detta fall består av från tidigare upplagor övertaget material, vilket alltjämt väl försvarar sin plats. Uppenbart är däremot att denna fjärde upplaga inte innebär något fullföljande av gamla, förnämliga traditioner. Man kan knappast komma ifrån att den nya upplagan innebär ett grovt missbruk av den goodwill som är förknippad med namnet Nordisk familjebok.

ULF BRANDELL

Sankt Barabbas

I Figaro Littéraire för den 10 februari ägnar André Rousseaux Pär Lagerkvists "Barabbas" en utförlig, ytterst positiv recension, som slutar:

Barabbas blir korsfäst tillsammans med de andra. Romanen slutar med att Barabbas säger "ut i mörkret som om han talade till det: Till dig överlämnar jag min själ." André Gide (i förordet, publicerat i Dagens Nyheter den 26 oktober 1950) anmärker att denna sats i sin fulländade tvetydighet lämnar oss i okunnighet om i vems armar Barabbas överlämnade sig. Gide tänker sig att det skulle kunna vara i Kristi armar och att galiléern "fångat in honom", som det behagar honom att säga. Kanske. Och varför inte Sankt Barabbas? Detta helgon, denne frigivne, så smärjd av sin frihet, skulle ha blivit en god beskyddare åt många människor i denna värld. Men jag tror hellre som Lucien Maury att den stackars Barabbas nöjer sig med att, med skrämmande naturlighet, ställa "problemet om vår belägenhet och vår blindhet mot universum och oss själva". Och därigenom blir denne förbrytare en alla människors like och står särskilt nära dem som lever i vår tid.

En obligatorisk försäkring mot skador av naturkatastrofer eller naturfenomen torde icke för Sveriges del lämpa sig för att lösa frågan om ersättning, säger försäkringsinspektionen i yttrande över en riksdagsmotion i frågan. En egendomsägare inom en del av landet där risk för jordskred icke förekommer kan icke anses ha större skyldighet att ersätta jordskredsskador i en annan del av landet än vilken medborgare som helst. Enligt inspektionens mening får samhället som sådant anses stå närmast att bära kostnaderna.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagsnyheter.
Postgiro nummer { 1616 (för annonser) / 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten. (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Hellborn
PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmsupplagan
Månad ... 5:25 Kvartal .. 15:25
Halvår ...30:— Helår ....60:—
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Ännu en försöksskola inrättas i Stockholm

Nioårig enhetsskola enligt skolkommissionens principförslag kommer från nästa läsår att prövas vid ännu en folkskola i Stockholm.

Skolöverstyrelsen har nämligen föreslagit sådan pedagogisk försöksverksamhet även vid den nya Nytorpsskolan. Undervisningen är avsedd att bedrivas enligt samma plan som redan under två år använts vid Björkhagsskolan. Då denna skolas upptagningsområde gränsar till den nya skolan, anses också att nära samarbete skall kunna etableras. Skolorna är av ungefär samma storlek och rekryteras av barn från i stort sett samma socialgrupper.

Försök med nioårig skola i överensstämmelse med 1940 års skolutrednings förslag pågår sedan 1947 inom fem överlärardistrikt i Stockholm. Däremot har motsvarande verksamhet i anslutning till 1946 års skolkommissions förslag hittills varit begränsad till två överlärardistrikt, nämligen Björkhagens och Västbergas.

Vid Påhlmans försäljningstekniska förening Commercias årsmöte valdes till ny styrelse: ordförande Ove Zacheusson, V. O. Torsten Larsson, sekreterare Birgitta von Axelsson, skattmästare Hans Lidman och klubbmästare Lars Engström, samtliga ledamöter bosatta i Stockholm. Styrelsen befullmäktigades att adjungera tre ledamöter.

Riksdagssammanträden

Torsdagen den 22 febr. 1951
Konst.-utsk. kl. 11 f. m.
Statsutsk. 2:a, 3:e o. 4:e avd. kl. 11 f. m.
Bevilln.-utsk. in pleno kl. 11 f. m.
Bankoutsk. kl. 11 f. m.
1:a Lagutsk. kl. 10 f. m.
2:a Lagutsk. kl. 11 f. m.
Jordbruksutsk. kl. 11 f. m.
2:a Kamm. Beredn.-utsk. kl. 14.

3:e upplagan nu i bokhandeln
Margit Abenius
DRABBAD AV RENHET
En bok om Karin Boyes liv och diktning

"Dess värde är stort, man vill inte ha den oläst, och man fördjupar sig i den många gånger med förnyad behållning." Ragnar Bengtsson i AB
18: —, inb. 23: —
BONNIERS

ERNEST HEMINGWAYS
första roman på tio år
ÖVER FLODEN IN BLAND TRÄDEN
En kärleksroman från Venedig
"Förhållandet mellan de två skildras stundtals så att det griper hårt tag i läsaren." Sten Selander i SvD
11:50, inb. 15:—
BONNIERS

En ny syn på mänsklighetens historia
Ett budskap om hopp till vår plågade tid
Nu kommer på svenska en bok som redan väckt ett enastående uppseende och funnit hundratusenden och åter hundratusenden av läsare i stora delar av världen.

Genom hela denna oerhört kunskapsrika och ändå fascinerande enkla framställning av de mänskliga kulturernas uppstigande, blomstring och, ofta, slutliga nedgång går som ett okuvligt ledmotiv tron på den mänskliga viljans och insatsens avgörande betydelse för våra öden. Därmed möter vi för första gången ett stort upplagt och genomfört försök att bryta den utbredda (och i grunden pessimistiska) föreställningen att det är de materiella villkoren som blint och suveränt dikterar människornas och folkens liv i nuet och framtiden.
Att meningsbrytningarna kring boken kommer att fortsätta även i Sverige kan man utgå ifrån. Så måste det bli med ett arbete om vilket det med Time kan sägas att det innehåller "den mest uppseendeväckande historiska teori sedan Karl Marx' Kapitalet" — och så annorlunda!
Om Arnold J. Toynbees Kulturernas historia måste man bilda sig en egen uppfattning. Den är en nödvändig bok för varje vaken människa som uppfattar sitt eget och sina barns liv, sitt lands och sin kulturs öde som en av insatserna i det historiska skeendet.
34:—, inb. 40:—, i hfr bd 50:—
Se på den i Er bokhandel — nu
Må vara att Toynbees fascinerande, bildrika verk överskrider vetenskapens gränser, det ger i varje fall perspektiv åt våra strävanden i dag som få andra historiska verk. Det förbluffande inträffar att ett arbete som främst handlar om gångna främmande civilisationer är mer aktuellt än de flesta dagsaktuella böcker.
Alarik Roos i Stockholms-Tidningen
BONNIERS

100 semester-veckor
att vinna i DN:s stora semestertävling!
15.000:- i priser!

Vinsterna består av fri vistelse, i vissa fall även fri resa, för en eller två personer på något av våra främsta turisthotell på de mest eftertraktade turistorterna!
Det gäller att
1. besvara frågan: Vad är mest avgörande för Ert val av semestertid, om Ni själv har möjlighet att välja tiden?
2. beskriva hur Ni tillbringat en angenäm semester på en bad- eller turistort i Sverige under ickesäsong, således på annan tid än högsommaren eller vintersäsongen i fjällen.
Juryn sätter de praktiska synpunkterna före den språkliga utformningen.
Bidragen skall vara insända till "Semestertävlingen", Dagens Nyheter, Stockholm 1, SENAST 1 MARS.
DAGENS NYHETER
Sveriges största dagliga tidning

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.